L'esperança

Aquesta primavera ha regat abundosament la terra. El verd dels camps és un suflé esponjós que no para de pujar. Els rius i els rierols perfilen amb dolls d'aigua el paisatge, com ho fan en els països més civilitzats. Tota aquesta abundor de verdor ens omple els ulls i el cor d'il·lusions, confiant que l'estiu no ho malbarati tot. Els estius, ja se sap, els carrega el diable i tot allò que era verd tendeix a cremar en la foguera canicular.

Però, mentrestant, ningú ens pot robar aquest temps d'esperança que es desplega pels camins. Aquest país que va despertar a cops de porra l'1 d'octubre, ha viscut tot un hivern angoixat, amb amics captius en presons castellanes i d'altres havent de fugir a terres d'exili, ara torna a alçar la mirada cap a la república del futur, acceptant que l'esperança de llibertat és l'únic risc pel qual val la pena arriscar-se.

Balzac deia que l'esperança és una memòria que desitja, i de memòria a nosaltres no ens en falta. És la memòria d'un poble arrelada des de fa segles en la lluita permanent pels seus drets, per la seva cultura, per la seva llengua. És la memòria d'un país que ha sabut refer-se després de moltes derrotes i que ara torna a lluitar en una guerra sense armes, contra l'enemic de sempre, un enemic que és l'enemic de la llibertat de tots.

La nostra esperança té els ulls brillants i es mira el futur de cara, un futur que ja despunta entre els núvols carregats de vida i pels marges verds, entre el vermell de les roselles que floreixen i el groc del blat que aviat madurarà amb la força d'aquesta primavera imparable. Potser –i això ho podria haver dit Josep Carner– ara que el destí s'enfondeix en l'esperança, aquesta primavera serà cent anys la primavera.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/05/16/lesperanca/913763.html?utm_source=rss